

שבועת הפקדון פרק חמישי שבועות לו.

## מסורת הש"ס

(א) ריעב"ץ מחק מ"ח.  
(ב) לעיל לד.: ג) [שם].  
(ד) לעיל לא.: ד) [שם לכ.:].  
(ו) [כדאיתא כריתות ט.].

**תורה אור השלם**  
1. או מצא אבדה וכחש  
בה ונשבע על שקר על  
אחת מכל אשר יעשה  
האדם לחטא בהנה:

וּיקרא ה' כב

## הגהות הב"ח

(א) נב' בשלחם שניה  
תתחייב וכי אלף ראשונה  
אמלי תתחייב הא'  
(ב) דש"י דיה' לא אשכחן  
וכי' על השפחה חרופה  
וטור: (ג) דיה' מאי' לאו  
זקן עדים שהתו' טי. נמי  
היה בלא התו' כי נמי  
קשיא לרבה אלא חזון  
עדים לא משכח לה אלא  
בתתו' כי דאי לא התו' כי  
זכינא למיתא שבה וליכא  
זקן:

## מוסף רש"י

מאן חנא כו' ר"ש.  
לחמך לא עשה כי  
מוזר כשונג (לעיל דף.)  
דהא כפרה לה כת  
ראשונה. ואין לו עדים  
אלא אלו ונתנא שהפסידו  
כפסידתן. (לעיל דף.)

רבינו חננאל

הודו בשבועות הפקדון  
והחזיר בו מהו. חזק  
(ומדויק) קרוב על חסיד  
כשנוג על לבו (אין רמזא  
כ"ו) ואם תרדונו  
מחייב. חזק  
מורה א"ל.  
משוער ששבועות  
הפקדון שחייב על זרונה  
הוא וכל שנתא אש  
כספך שלים ש"ס  
הוד לוקח ואין מביא  
קרוב. ואיפוקא ליה לרבי  
שעסן דרשנא דהא  
ודן שבועת הפקדון  
למסרה במוא.  
חומרא דשבועת הפקדון  
שבועת העדות  
לה לאיש דניח קרוב  
לא לילך. ואין  
שבועת העדות חזק  
נקבה מן תנאן שבעה נדק  
אילו ויהא שבעה נדק.  
מפקדון אש כספך  
שלים. ואמר להו ר' אבהו  
כחא לא מתניא להו  
כ"ס שניה דקאמריהו.  
הא לא שניה שבועת  
הפקדון אחר שנהא  
ואחר זרונה אש כספך  
שלים. תפושטו מיה  
דלא לך וא"י בורגה.  
אמרנו קרוב מתניא.  
בדלא חלוק מיה. ואיתני  
למשעת מהא דמי  
דספסר רבי ר' אבהו

חייב קרבן או מלקות או  
ב נמי מזיד כשוגג ליכא  
דאי כשזעזע העדות דמי  
זו: ב: לא אשכחן מזיד

לאו הויד בשבועת ה  
 בין דחידוש הוא דבכ  
 מויד דמיית קרבן וד  
 שגאנ אתרו ביה ולא  
 דלמא ה"מ היכא דלא  
 דאתרו ביה מילקא ל  
 דלמא הא והא עבדי  
 יומנה שבועת הפקר  
 שגנתה ועל שגנתה  
 מרקאמר \*ליה על דונו  
 ביה וקאמר מכות אין  
 נניחא ליה לאיניש דר  
 אמר להו רבא בר  
 שבועת הפקדון לא נ  
 רבכנ קרבן נמי מיית  
 בר מינה דהתיא דאנא  
 שלה אחד דונוה ואחד  
 שנקא ומאי תומרא ד  
 נקא והכא אשם בכס  
 דלמא דלא אתרו ביה  
 על שגנתה מה הן  
 בככסף שקלים מאי ל  
 דלא אתרו ביה ת"ש  
 שטמא שכן לוקה תא  
 שטמא לוקה מרקאמר  
 ביה וקאמר תאמר נ  
 לוקה אבל קרבן מיית  
 במלקות מכלל  
 במלקות הא קרבן כר  
 כי היכי דתחול  
 אמרוה רבנן קמיה דרב  
 אתרו ביה ואיכא  
 דברים עילוי הוא אי  
 כמזון שיש עליו עדי  
 לרבה תניא דמסייע  
 למורה לאחד מן האחי  
 ונשבע על שקר פרי  
 בעדים אמר ליה אי  
 באומר לויתי ולא לוית  
 לויתי בשטר ממאי  
 פריט למורה לאחד מ  
 השותפין האי לאחד מ  
 דאורי ליה בפלגא ד  
 דאיך אלא לאו דאמ  
 ואמר להו לא מחז כ  
 דבפירת דברים בעל  
 דברים ספא נמי כפיר  
 כיתות רבנן דעל הבית  
 רעל שגנתה ועל  
 חייב בעל שגנתה ו  
 אשם בכסף שקלים  
 לא ודון עצמו ת"ש  
 בכפרה הראשונה ואח  
 ששתיהן \*כשלמא שני  
 כת ראשונה אלא ו

הוא: **פטור**. מקרבן:  
חלק בממון זה וכשחצו  
לכוסר ממון שיש לו עליו  
לאו בכוסר ממון קאמר  
שטר עליו ולא היו עדים  
גד יופי. ממך לייתי כל ה

הזי"ר בשבועות הפקדון מ  
ליכא למצעי הך נט  
העדות דמי יודע שהם יוד  
ספק כיון דלמותרא אין ס

קרון והתתו בו מהו  
התורה לא אשכחן  
אמיית קרבן "אל  
לא אתרו ביה אלא  
אתרו ביה אבל היכא  
קרבן לא מייתי או  
אל תנינא חמורה  
שחיבין על דוונה  
ושם בכסף שקלים  
מכות מכלל דאתרו  
קרבן לא ומאי חומרא  
קרבן קרבן ולא לילקי  
ייתי "מאן תנא ודון  
קרבן לכפרה ר"ש אבל  
אמר להו רב כהנא  
תנינא לה והכי תנינא  
שגגתה אשם בכסף  
שילוי התם חמורה  
שקלים וליגמר מינה  
ל"א ת"ש אין חייבין  
בין על דוונה אשם  
בדאתרו ביה ה"ג  
לא אם אמרת בנויר  
ר בשבועת הפקדון  
לוקה מכלל דאתרו  
שבועת הפקדון שאינו  
מאי אינו לוקה דאינו  
דנויר טמא נפטר  
ב ביה התם דמיית  
עליה נזירות בטהרה  
אמר להו מכלל דכי  
עדים מחייב כפירת  
א קסבר רבא הכופר  
פטור אל"ל רב תנינא  
ד יוכחש בה פרט  
או לאחד מן השותפין  
ללוה בשטר וללוה  
שוים הא לא תסייען  
ב עדים וכושי ולא  
מדקדקני וכחש בה  
האחין או לאחד מן  
האחין ה"ד אילימא  
הא איכא כפירה  
ליה מתרוינין זיפת  
נייבין זיפי דהויא ליה  
א ומדרישא כפירת  
דברים (סימן חובה  
מר נזיר) ת"ש אינו  
הו חייב על דוונה  
מאי לאו ודון עדים  
היו שתי כתי עדים  
כך כפרה השניה  
כולה עדות להתקיים  
(6) תחייב דהא כפרה  
אשונה אמאי מחייבא  
הא

דפריך וזה קרבן כתיב ביה  
אם לא לכפר וא"כ מילף  
במלקות אלא ינטרף עדי  
בשטור וזו בעדים. כגון ד  
וגה ולא היה לחבירך חלק

פירש נקוטערס דנשנעט העדות  
משום דאין התראת ודאי נשנעט  
ים לו עדות ואין נראה דלא חשיב  
דאה בעדים זוממין אי הוו לריבי

המרחק הוא ממערב צה"ל על גב  
ההמרחק צה"ל אין יודעין אם הם  
משקרים והא דלא נבי הך צביא  
בשנות העדות משום דלי אפשר  
לדע לעולם אם הם מודיעין שיוכין  
לומר שמתח: **ביון** חידוש הוא  
ב'י. לא חידוש גמור הוא דהא  
איכא טובא דפירש בקוטרם אלא  
קלומר כיון שניתן ודוען לכפרה:

**מירקא** דער קרבן לא מייתי  
(אף על גב דגבי שפחה  
מביי (ירקאט דף יא.) בקורות והכל  
את אשמו הא אחרין בסוף ד' מחוסרי  
ספירה (כרמות דף יא.) דהוי לוקא  
והוא מביי קרבן: **מא** אינו דוקא  
דלא **מיפטר** במלכות. ממה דמשקיל  
ס"ד דגבי למילף מיניה חומרא דדין  
הוא שנחמיר בנייר שכן לוקא ולמאי  
המסקין השתא צ"ל דמיחילא לענין  
קולא דדין הוא שנקל בנייר שכן  
מיפטר במלכות ולמאי דלא ידע  
לגבי מאי מיחילא אי נמי משקילא  
ס"ד דה"פ לא אם אמרת בנייר  
שהוא טמא לא כפרמו תליה במלכות  
הקל לון קרבן תחמר בשנועת  
הפקדון שאין כפרמו תליה במלכות  
אלא בקרבן דחמור ולמאי כמ"ד  
לעיל ניחא ליה לאניש דהוי קרבן  
לון לילקא ומיור כספרי מיחילא  
ברייחא ומיחילא איפכא והכי איחא  
הסם כפרסתא שאז גבי נייר כפרס  
להביא את האונס פסאוס להביא  
את השונא והדין טעון ודע במקום  
שלא חייב את המוד חייב זו את  
השונא כאן שחייב את המוד  
אינו דין שנחייב את השונא ומנין  
שחייב את המוד אמרת ק"ו מה  
שנועת העדות שלא חייב את השונא  
פירוש שגגתא גרידא חייב את המוד  
כאן שחייב את השונא אינו דין  
שנחייב את המוד לא אם אמרת  
בשנועת העדות שכן אינו לוקא  
תחמר בנייר שלוקא והואיל ולוקא  
לא יביא קרבן ח"ל וכפר מאשר  
טמא וגו' ונראה דהיינו הך דמיו  
בשעמתיא ובמקום שנועת העדות  
אית למיגרס שנועת הפקדון ואית  
למיגרס נמי הכא איפכא כדלמרינא  
כספרי מה לא בשנועת הפקדון דכן  
אינו לוקא וכן ג"מ זה לשון  
ואמינא לתפסטה מהא דמינא כספרי  
דנייר לא אם אמרת שנועת  
הפקדון שכן אינו לוקא תחמר בנייר  
שנועת לוקא והואיל ולוקא הך  
ואם תחמר מאי קמשיי דלא מיפטר  
במלכות כלומר אלא דער עדיין  
קרבן והא הוי גופא חיינא למילף  
בנייר שיהא עדיין קרבן קרבן ודל"ת  
דה"פ דלא מיפטר במלכות שאין  
מתספר במלכות לתודיה תחמר בנייר  
שמתספר במלכות לתודיה דמימי  
נמי שבנוג קרבן לא מיחילא אל  
למיחל עליה נזירות טהרה כדמסקין  
ולא כרבי אלעזר הקפר דלמור (ויר

דף יט.) מיר טמח חוטם הוה ויהא  
יש הא בשוגג כתיב קרבן ולמאי קאמי  
משכבותה הפקדון דבמזיד לא יפטור  
קרבן ומשני כ"י: **פרט** <sup>ל</sup>מזיד  
לא לא ליתי דכאומר לא פטעמי דמי:  
הכא  
ו: (א) לאו ודון עדים. שהמרו בו:

עין משפט  
נר מצודה

י"ז א מ"י פ"ו מהלכות  
שבעות הלכה ח ויפ"ח  
הלכה כ:  
י"ח ב ג מ"י שס פ"ח  
הלכה יב:

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]